

Dobrý den. Děkuji za stažení.

Plenta ze zrcadla je dole. Obraz, který začínáte vidět, je hodně rozostřený. Ale dovolte mi klást vám otázky. Pokud na ně budete upřímně odpovídat a pokud ty odpovědi budou směřovat k tomu jedinému bodu, kterého se od začátku bojíte, bude na konci otázek ten obraz v zrcadle zcela ostrý. A vy budete mít za sebou první významnou vítěznou bitvu. Bitvu se sebou samým, se zlem, které do vás bylo implementováno, s něčím, co ve skutečnosti nejste vy. A z čeho se můžete osvobodit.

Připraveni? Pojdme na to.

Základní otázka zní: Berete na sebe převleky?

Myslím to tak - vydáváte se za anděla světla? Kladete své oběti nevinné, “upřímné” otázky? A jde vám při tom o jediné? Jsou odpovědi oběti vaší potravou, která vám dodává energii? Počítáte s tím, že její zdvořilost jí nedovolí neodpovědět? A spouštíte pak svůj nářek a užíváte si útěchy, které se vám od vaší oběti dostává? Nebývá to takové dvojí obcování z vaší strany? Jednak to foukání bolístek, a pak ta spousta zajímavých informací, které jste se dozvěděli a s nimiž se dá tak krásně pracovat?

A jste nakonec vždycky ten silný a mocný, důvěryhodný? Ten božský, který má rád, když je k němu vzhlíženo? A není tato vaše nadlidská entita ve skutečnosti osamělá bytost závislá na vaší oběti? Proto máte sklon namlouvat si ji takovým okouzlejícím přestrojením?

Milujete noc? Ne tu doslovnou, spíš tu obraznou, tu tmu, která nikomu nedovoluje spatřit vaši pravou tvář? Neumožňuje to ani té oběti, která pod vaším jhem trpí nejvíc... Vykořisťujete ji a užíváte si toho, že to vypadá jako projevy lásky? A milujete ty okamžiky, kdy vaše oběť poraněná a vylekaná skáče do vaší náruče šlechetného zachránce? Užíváte si toho lidského tepla a vřelosti, která k vám vzhlíží? K vám, majáku záchrany a jistoty? Není to nakonec náhražka skutečné lásky, která vám byla kdysi odepřena?

Je to vířivý tanec, že? A vy jste ten kdo vede... A váš partner v kole... Sotva popadá dech, ale to vám to jedno, dokud ho aspoň popadá. Je tu přece jen pro vás. A nakonec vy pro

něj, abyste ho z té šlamastyky zase vytáhli. Je to tak? Tanec mezi životem a smrtí vaší oběti. Jako na houpačce? Nebo spíš na horské dráze. Tradá, jedeme z kopce, to jsou fofry. A hned zas nahoru, pěkně klidňounce ...

A uspokojuje vás nejvíc, když je tento váš sluha dobrým učedníkem. Všude se vás zastává a nedovolí, aby vám někdo zkřivil vlásek? A hledme, dokáže vás už i v něčem napodobit a trochu si po vašem způsobu zaobcovat na někom třetím, ještě zcela nevinném?

A trpíte přitom všem děsivým strachem? Z toho, že vám přibyla vráska? Že stárnete? Nebo že byste dokonce jednou měli umřít? Ne, to ne.

Je tu přece tolik cizí energie, kterou si můžete bez výčitek brát. Nikdo si přece na nic nestěžuje. Nikdo nakonec nic neví. Nebo to není tak drsné? A že si zas tolik neberete?

A tak se “jen” trochu bojíte, aby se vaše oběť náhodou příliš nedostala daleko od sféry vašeho vlivu, aby náhodou neprorazila to negativní informační pole, které jste kolem ní tak pečlivě vybudovali, aby jen vám byla po vůli a přišla o všechny přátele?

Jste zcela na koni, když je váš sluha zahanbený a cítí se zcela bezcenný ve své nedokonalosti, nehodný úcty, lásky a života

pokračování brzy ...